

fig faaledes, saa er der ikke Tale om Liden før 1863, den har nu ikke mindste Betydning mere. Den ærede Minister beklager sig over, at Udvalget ikke har taget det Hensyn, som han mente, at det burde tage til de i Dyrigt ingenlunde uinteressante Oplysninger, som han ved Sagens 1ste Behandling gav om Forholdet imellem Forbrugsafgifterne og andre Afgifter i fremmede Lande. Jeg kunde vende denne Behreidelse mod den ærede Minister selv og sige, at han ved de Bemærkninger, har har gjort i Dag, ikke har taget Hensyn til, hvad Udvalget ifjor skrev i sin Betænkning, og hvortil der udtrykkelig henvises i Aar; thi der vil han finde forskellige Ting fremhævede, som han nu har reist Ansæ over imod Udvalget; der vil han blandt Andet finde en meget nøagtig Klassificering af de forskellige Afgifter, faaledes at netop Arveafgift, Stempelafgift, og Sportler ere udfordrede fra de øvrige indirekte Skatter, faaledes, at Forbrugsafgifterne ere holdte for sig selv. Netop de Hensyn, som den ærede Minister fordrer iagttagne ved en saadan Sammenstilling, vil han finde iagttagne i den Sammenstilling, hvormed Betænkningen ifjor indledes, og hvortil der udtrykkelig henvises i Aar, uden at man anser det for hensigtsmæssigt at gjentage den. Hovedsagen til, at den ærede Minister ligesom ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valckreds (Jønger) kom til et andet Resultat end Udvalget ved disse Beregninger, er den, at de tage Kommuneskatterne med. Jeg ser virkelig ikke, at der er nogen Anledning til, naar vi tale om Statskatter og Statsindtægter, at skulle regne Kommuneskatter med; men der er desuden ved Kommuneskatter den Omstændighed at bemærke, at disse mere og mere ere bleve reformerede til at svare efter virkelig Skatteevne, hvilket derimod ingenlunde er Tilfældet med Statskatterne. Naar vi tale om Skatter, og om hvortil Skatterne staa i et rigtigt Forhold til Skatteevnen, maa man holde den Art Skatter udenfor Beregning, som staa i det bedste Forhold til Skatteevnen. De direkte Afgifter, vi for Liden svare — thi for Liden have vi ingen overordentlig Skat — staa slet ikke i Forhold til Skatteevnen; de indirekte Afgifter gjøre det heller ikke, men de indirekte Afgifter ramme endnu uheldigere end de direkte Afgifter, vi have, fordi de direkte Afgifter have for en væsentlig Del knyttet sig til fast Eiendom, og derved for en stor Del tabt den Karakter, som vi beklage ved disse Skatter. — Jeg maa overfor den høitærede Minister holde paa, at man godt kan forsvare at foretage en saadan Nebstættelse af Toldindtægterne, naar der sker en Dækning, som tilnærmelsesvis svarer dertil, og jeg maa ogsaa hævde, at Heltallet i Virkeligheden har vist sig villig til at tilveiebringe en saadan Dækning ved en fast Lov. Men om denne Lov maa det siges, at der ikke deri maa fastsættes en fast Procent, men at Procenten under alle Omstændigheder maa rette sig efter det paagjel-

vende Mars Behov. Dernæst, maa jeg ogsaa hævde, at naar Regjeringen overhovedet vil indlade sig paa en Drøftelse af en saadan Sag, saa maa den ogsaa i Forbindelse dermed tage under Overveelse, paa hvilken Maade Lovgivningsmagten hensigtsmæssigt kan besatte sig med dette Forhold.

B. Solm. Det pleier at være almindelig Skik her i Thinget, at naar man har en Sag til 2den Behandling, diskutere man Endringsforslagene. Det er man egentlig kommen noget bort fra i Dag; man er kommen til at holde sig til almindelige finansielle Betragtninger. Jeg tilstaar, at jeg beklager det Standpunkt, som den ærede Minister indtager under denne, som jeg vil kalde den vigtige Sag, idet det næsten er umuligt for noget af Thingets Medlemmer, at danne sig et Begreb om, hvor Ministeren egentlig vil hen. Den ærede Minister har været saa god i Dag at give os forskellige Oplysninger om, hvad der var blevet forhandlet i Udvalget, og det kan maaske ogsaa berettiget til at forklare, hvorledes enkelte Medlemmer ere komne til at indtage en noget forskellige Stilling fra, hvad de ellers oprindeligt personlig vare meest tilbøjelige til, idet eet Medlem har opfattet hans Udtalelse paa een Maade, og et andet Medlem paa en anden Maade. Man har hørt i Dag her i Thinget, at den ærede Minister har fundet, at hans Stilling maatte være iagttagende. Men dersom man lægger nøiere Mærke til den ærede Ministers Stilling, saa tror jeg dog, at den kan saa nogenlunde klæres; thi naar man sammenholder den ene Udtalelse med den anden, saa vil man komme til det Resultat, at han egentlig helst ønsker Loven vedtaget i den Skikkelse, hvori han selv har forelagt den; han siger nemlig, at Enighed kan ikke kjøbes, naar Regjeringen skal opgive sit Princip. Jeg tilstaar, jeg veed ikke rigtig, hvorledes man skal forstaa det, naar man sammenholder dette med, at den ærede Ministers Stilling er iagttagende, og med hans Udtalelser i Udvalget, hvor han sagde, at han ikke turde udtale noget Bestemt; thi en Finantsminister var falden ved en Indkomstskat, der blev negtet, her i Folkethinget ifjor, og en anden Finantsminister kunde maaske falde ved Indkomstskatsspørgsmaalet i Landstinget i Aar. (Indsigelse.) Et æret Medlem gjorde en Bemærkning, som om det ikke forholdt sig saa fuldstændigt rigtigt; jeg appellerer til Toldudvalgets Medlemmer; om det ikke var ligefrem Ordene — hvad jeg tror det var — saa var det i alt Fald saa temmelig nær Mening.

Formanden: Den Lov, som blev fremsat, vil strax gjøre det klart for det ærede Medlem, hvor vanskeligt det er at komme ind paa det Slags Forklaringer, navnlig af mundtlige Forhandlinger, men overhovedet af Forhandlinger, som kun have fundet Sted i Udvalg, og som efter de-